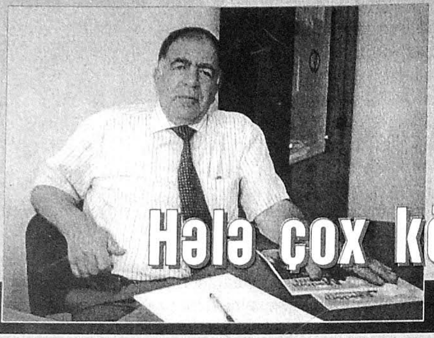

... O elə səmimi, elə mehriban, elə istiqanlı bir cavan idi ki, onu bir dəfə görən bir daha heç vaxt yaddan çıxara bilməzdi...

Hələ çox körpülər salınacaq...

Azərbaycanın milli qəhrəmanı, unudulmaz tələbə yoldaşımız Kazımağa Kərimovun əziz xatirəsinə

Yaşasaydı indi 60 yaşını qeyd edəcəkdi. Ancaq namərd düşmən gülləsi buna imkan vermədi, Kazımağanı sıralarımızdan çox erkən apardı. O, işğal altında olan torpaqlarımızın azad edilməsi uğrunda döyüşlərdə qəhrəmancasına həlak olaraq əbədiyyətə qovuşdu, onu sevən, qiymətləndirən dostlarının, tanışlarının, yaxınlarının qəlbinə isə sağalmaz yaralar vurdu...

...Mən Kazımağanı o kövrək tələbəlik illərindən tanıyırdım. Bakı Dövlət Universitetinin 3 saylı tələbə yataqxanasında qalırdıq. Başqa-başqa fakültələrdə oxusaq da, daim bir yerdə olurduq, dostluq edirdik. Məndən bir yaş kiçik olsa da, məndən bir kurs yuxarıda oxuyurdu, məndən böyük görünürdü. İri gözləri, aydın baxışları, qıvrım saçları vardı. Hündür boylu, cüssəli, sağlam bir oğlan idi. İdmanla məşğul olurdu. Qarabuğdayı sifəti onu bir az da yapışıqlı göstərirdi. Gur səsi vardı.

Xoşu gəlməyən, ona toxunan bir şey olanda bərkdən danışardı. Bərkdən danışanda onu tanımayan adamda ilk baxışda qaba təəssürat yaradırdı. Əslində isə, Kazımağa çox sadə, ürəyitəmiz, mehriban bir gənc idi. Səliqəli geyinərdi. Dostluqda, yoldaşlıqda sədaqətli idi. Yalan danışanı xoşlamazdı. Əliaçıq oğlan idi. Yoldaşları üçün son qəpiyini də xərcləməyi əsirgəməzdi. Onunla bir dəfə yoldaşlıq edən ondan ayrılmaq istəmirdi. Ona görə də geniş ətrafı var idi. Dostları çox idi. Yataqxanada ən yaxın can sirdaşı beyləqanlı Əzizağa Tağıyev idi. Bütün gizli sirri, söhbəti onunla olardı.

***

Kazımağa uşaqla uşaq, böyüklə böyük idi. Özündən yaşca çox böyük olan tanınmış adamlar arasında da dostları vardı. Yazıçı-publisist Qulu Xəlilovla aralarında olan səmimi münasibətlərindən həvəslə danışardı. Qulu Xəlilovun çətin uşaqlıq həyatı keçirməsindən, dözümlü insan olduğundan, mərdliyindən söhbət salardı.

Sonralar, böyük alimin öz həyatından bəhs edən "Yaşamaq istəyirəm" povestini oxuduqdan sonra Kazımağanın belə böyük iradə sahibi ilə dostluğuna qibtə edərdik. Xalq yazıçısı Əli Vəliyevlə çəkdirdiyi fotoşəkli göstərərdi. Şəkildə Əli Vəliyev əlini Kazımağanın çiyninə qoymuş vəziyyətdə dayanmışdı.

Şəkli göstərərkən çox vaxt zarafatla qürrələnib deyərdi ki, "görün mənim çiynimə kim əlini qoyub?" Jurnalistika fakültəsində oxuyan yaxın tələbə yoldaşlarının da çoxunu tanıyırdıq. Tanınmış jurnalist, "Mədəni-maarif" jurnalının baş redaktoru Yaşar Vəliyevlə, tanınmış telejurnalist Telli Pənahqızı ilə məni Kazımağa tanış etmişdi. Telli Pənahqızı hələ tələbəlik illərindən Telli Araz imzası ilə universitetdə məşhur idi.

Universitetin tədris korpusları əsasən iki ünvanda yerləşirdi. Humanitar fənlər üzrə fakültələr keçmiş Kommunist küçəsində, dəqiq elmlər üzrə fakültələr isə yuxarıda, keçmiş Patris Lumumba-23 ünvanında idi. Humanitar fakültələrdən təkcə kitabxanaçılıq fakültəsi yuxarı binada yerləşirdi. Dərslər də ikinci növbədə keçirilirdi.

Son vaxtlar Kazımağa ilə yuxarı binada tez-tez rastlaşırdıq. Bizim fakültənin ətrafında çox hərlənirdi. Az müddət sonra məlum oldu ki, fakültəmizdə onun həmyerlisi olan Flora adlı bir qızdan xoşu gəlir.

Flora orta boylu, yumru sifətli, yaraşıqlı bir qız idi. Qara uzun saçları vardı, az danışardı. Danışanda da səsi çox astadan eşidilərdi. Həmişə aşağı baxardı, çox ciddi görkəmi vardı. Ondan adi söz soruşmağa da adam ürək eləmirdi. Kazımağa uzun müddət ürəyini ona aça bilmədi. Bu qızın dalınca uzaqdan "süründü".

Hay-küylü, sözlü-söhbətli, pəhləvan görkəmli gənc bu zərif məxluqu yaxından görəndə yarpaq kimi əsirdi, boğazı quruyurdu. Vaxt hər şeyi həll etdi, məhəbbət qalib gəldi. Valideynlərinin xeyir-duası ilə nişan taxıldı. Bir-birinə çox yaraşan bu cütlüyə çoxları həsəd aparırdı. Bu əlamətdar hadisəni bir neçə dostları ilə yığışıb "Kvant" yeməkxanasında xüsusi qeyd etdik...

***

Kazımağa Qubadlını çox sevirdi. Həmişə Qubadlıdan danışıb təriflərdi. Rayonun təbiətindən, səmimi insanlarından, suyundan, torpağından, bu torpağın böyük insanlar, görkəmli söz adamları yetişdirdiyindən fərəhlə danışardı. Doğulub boya-başa çatdığı Sarıyataq kəndindən danışmaqdan doymazdı.

Uşaqlıq illərində valideynlərinə kömək üçün ot biçininə, mal-qara dalınca getməyindən, yuxuya gedərək qoyun-quzunu itirib evə əliboş qayıtmağından, dumana düşüb azaraq başqa kəndə gedib çıxmasından danışardı. Başına gələn gülməli hadisələri o qədər sadəlövhcəsinə danışardı ki, bu gülməli hadisələr sonradan bizim zarafat mövzumuz olardı.

Böyük qardaşları Şahları, Vaqif müəllimi çox istəyirdi. Hamısının adını xatırlamıram. Şahsuvar dilindən düşməzdi. Anasını yuxusunda görən günü çox kövrək olurdu. Anasına nənə deyərdi. Bir də görürdün səhər tezdən gəlib deyirdi: "Bu axşam nənəmi yuxumda görmüşəm, mən getdim Sarıyatağa!" Şabranlı Məcid Əliyev də Əli Kərimin "Qaytar ana borcunu" şeirini necə təsirli söyləyirdisə bundan sonra Kazımağanı yoldan saxlamaq heç cür mümkün olmurdu. Danışardı ki, Həkəri çayını keçmək üçün kəndimizdə körpü yoxdur.

Sarıyatağa getmək üçün gərək gedib, Xanlıq kəndindəki körpüdən keçəsən, dolanıb gələsən. Ya da soyunub çaydan keçməlisən. Tez-tez deyərdi ki, ali təhsilimi qurtaran kimi rayonumuza gedəcəm. Hansı işdə işləməyimdən asılı olmayaraq bu çayın üstündən Sarıyatağa keçmək üçün körpü tikdirəcəm.

Mən Sarıyataq kəndində iki dəfə olmuşam. Birinci dəfə Kazımağanın böyük qardaşı Şahlar avtomobil qəzasında həlak olanda. Onda ağır, faciəli gün idi. Qız-gəlin şivən qoparırdı, kədərli qardaşların sifətinə baxmaq olmurdu. Möhsüm kişini ilk dəfə onda görmüşəm. Əllərini üzünə tutub, hönkürtü ilə ağlayan bu kişinin çiyinlərinin necə atıldığı indi də gözümün qabağındadır. Onda heç kəsin ağlına belə gəlməzdi ki, bu kənd, bu el-oba üçün daha faciəli günlər olacaq... Sarıyatağa ikinci səfərim isə...

***

Təyinatımızı almışdıq, hərə bir tərəfə dağılmışdı. Hamının başı öz işinə qarışmışdı. Xəbər tutdum ki, Kazımağanın toyudur. Özü də məni arzulayır. Sarıyataq kəndinə ikinci səfərim sərgüzəştlə keçdiyindən xoş xatirə kimi həmişəlik yadımdadır...

Qatardan düşüb Sarıyatağa getməliydim. Bu kənddə bir dəfə olduğumdan hansı istiqamətə gedəcəyimi bilirdim. Hər ehtimala qarşı yerli sakinlərdən soruşdum. Dedilər: biz də o tərəfə gedirik. Hələlik maşın olmayacaq. Günün ikinci yarısında xəbər gəldi ki, bir azdan "alabaş" gəlib buradan keçəcək.

Nəhayət ki, gözlədiyimiz avtobus gəlib çıxdı. Adamlar doluşdu avtobusa. Basabas idi. Məndən başqa əlində yük olmayan adam yox idi. Çamadandan tutmuş həsir zənbilə kimi. Toyuq-cücə, qaz, ördək və sair. İri bir toğlunu zorla içəri salan bir kişidən sonra mən də avtobusa minə bildim. Özümə birtəhər yer edib, küncə sıxıldım. Avtobus yerindən tərpəndi...

Kəndlər bir-bir arxada qalırdı. Yadımda deyil hansı kənd idi, avtobus dayandı. Gördüm deyirlər ki, Şahmalı Kürdoğlunun kəndidir. Özü də adamlarla dayanıb maşının yanında. Xeyli getdikdən sonra avtobusda adam seyrəldi, oturacaqların birində əyləşdim.

Əzizağa Tağıyev, Kazımağa Kərimov, Cahangir Abdullayev

Günəş qürub edirdi. Qaranlıq olacağından, avtobusdan düşəcəyim yeri səhv salacağımdan qorxurdum. Elə də oldu. Günəş dağların arxasında yox oldu, hava qaraldı, sürücü işıqları yandırdı. Yalnız qarşıda yol görünürdü. İçəridə işıqlar yandığından ətrafda heç nə görə bilmirdim. Narahatlığım çoxaldı.

Sürücünün yanına gedib qulağına pıçıldadım ki, mən Sarıyatağa gedəcəm, yolun kənarında böyük qaraağac olmalıdır, orada düşəcəm. Sürücü başı ilə "hə" işarəsi verib "darıxma, ora çatanda xəbər verərəm" dedi:

...Avtobusdan düşəndə mənimlə bərabər bir kişi də düşdü. Avtobus tərpənən kimi kişi məndən soruşdu:

- Bala, kimgilə gedirsən? Görürəm, buralara xam adamsan...

Dedim:

- Sarıyatağa, Möhsüm kişigilə toya gedirəm...

Dedi:

- Möhsüm kişinin oğlunun toyu sabahdır. Gedək qal bizdə, sabah gedərsən.

"Sağ ol, əmi, məni irəlidə, ağacın yanında yoldaşlarım gözləməlidir", - deyib xudahafizləşdim.

Qaranlıq idi. Sol tərəfdə yaxınlıqdakı işıqlar görünürdü. Qarşıda çaydan uğultulu səs gəlirdi. Çayın o biri sahilində isə Sarıyataq kəndinin işıqları sayrışırdı.

Mən çayı keçməliydim. Çaya yaxınlaşdım. Yaxınlıqda kimsənin olmadığına əmin olduqdan sonra soyundum. Şalvarımın balaqlarını bir-birinə düyünlədim, ayaqqabılarımı, paltarlarımı ora yığdım. Düyünçə düzəldib, kəmərlə boynumdan asdım.

Gecənin qaranlığında çay elə nərildəyirdi ki, adam vahimələnirdi. Kişiyə qulaq asmadığıma görə peşiman idim. Sarıyatağın işıqları istiqamətində suya girdim. Elə bir neçə addım getmişdim ki, arxadan səs gəldi:

- Dayan, ay oğul, ay bala, çay səni aparar...

Dayandım.

- Qayıt geriyə deyirəm! Səninlə deyiləm, geriyə qayıt!

Qayıtdım sahilə. Qaranlıqdan növbəti əmr eşidildi:

- İndi paltarını geyin.

Paltarımı geyindim, özümü səliqəyə saldım. Səs sahibinə yaxınlaşdım. Salam verdim. Gördüm ki, mənimlə avtobusdan birlikdə düşən, məni evinə dəvət edən kişidir.

Dedi:

- Bayaqdan sənə fikir verirəm, görürəm ki, buralar adamı deyilsən. Özün də deyirsən ki, səni burada gözləyirlər. Hanı gözləyirlər? Hansı ağıllı adam gecənin qaranlığında bu çayı keçər?! Bir az irəli gedərsən, çay səni alar cənginə, götürüb aparar, çırpar dağ-daşa. Fikrin başqa vaxta getməsin. Yuxarıda sel düşüb, çay daşıb dönüb əjdahaya...

Kişi məni əməlli-başlı danlayırdı:

- Başına bir iş gəlsə camaat, el-oba bizə nə deyər?! Allaha şükür, evimiz-eşiyimiz var, yeməyə də çörəyimiz. Gecə qalarsan bizdə, səhər səni özüm keçirəcəyəm o taya.

Dillənmirdim. Sakitcə kişinin yanına düşüb gedirdim. Yaxınlıqdakı evlərin birinə çatdıq. Kişi həyət qapısını açıb evdəkiləri səslədi:

- Ay uşaq, hardasınız, qonağımız var?!

Qambay kişi bütün ailə üzvləri ilə məni tanış etdi. Həyətdəki masanın üstündə süfrə açıldı. Şam edib gecədən xeyli keçmişə qədər söhbət etdik. Səhər mal-qara, qoyun-quzu səsinə oyandım. Arada Qambay kişinin səsini də eşidirdim:

- Ay uşaq, səs salmayın, qonaq yatır...

Geyinib aşağı düşəndə həyətdə manqal tüstülənirdi. Qambay kişi kabab çəkirdi. Səhər-səhər yeyib-içdikdən sonra Qambay kişi ilə çayın kənarına gəldik. Hardansa yedəyində lafet olan bir "Belorus" traktoru gəlirdi. Qambay kişi məni lafetə mindirdi. Lafetdə məndən başqa adamlar da vardı. Biz çayı keçənə qədər Qambay kişi sahildən getmədi. Sağ-salamat sahilə çatdığımızı gördükdən sonra əlini yuxarı qaldırıb, yelləməyə başladı...

Möhsüm kişinin həyətində böyük şadyanalıq var idi. Qazanlar asılmışdı. Soyulub dirəklərdən asılmış qoyun cəmdəklərinə əlvan xələtlər bağlanmışdı. Aşbazlar, əldə-ayaqda işləyənlər bir-birinə göstəriş verib tələsərək o yan-bu yana qaçırdılar.

Kazımağa gözə dəymirdi. Bəy üçün kənar bir yerdə "bəybaşı" deyilən yer ayırmışdılar. Yaxın dostlarını, taytuşlarını aparıb "bəybaşı"nda əyləşdirirdilər. Kənd camaatı dəstə-dəstə gəlib yeyib-içirdilər. Nəmər yazdırdıqdan sonra mağara girir, çalıb-oynayırdılar. Bir-birlərinə şabaş verirdilər.

Qonşu kəndlərdən gələn adamlar yük maşınlarında cəm halında gəlirdilər. Yeyib-içdikdən sonra mağara girirdilər. Çalıb-oynadıqdan sonra yük maşınlarına doluşub gedirdilər. Qara zurnanın, qoşa nağaranın səsi dağlara, dərələrə yayılmışdı. Yaddan çıxmayan günlərdən biri idi. Sarıyataqda o vaxt heç kəsin ağlına belə gəlməzdi ki, bir zamanlar bu yerlərdə uzun müddət toy-düyün olmayacaq. Qara zurnanın, nağaranın səsi eşidilməyəcək...

***

Bir müddət Kazımağadan xəbərim olmadı. Bakıya yolum düşəndə tanış-bilişdən soruşsam da dəqiq məlumat ala bilmirdim. Bir gün Neftçalada iş yerində dedilər, bir nəfər səni axtarır.

Kazımağa idi. Qucaqlaşıb bir-birimizə sarmaşdıq. Evə gəldik. Tələbəlik illərini, yataqxana həyatını xatırladıq, olub keçənlərdən səhərə qədər danışdıq. Gözümə yaxşı dəymirdi Kazımağa. Üst-başının səliqə-səhmanından da həmin Kazımağa deyildi. Nigarançılığı vardı. Ailədən, uşaqdan, Floradan söz salanda söhbətdən yayınırdı. Tez-tez oğlum Bəhruzu qucağına götürüb, oynadırdı. Köks ötürürdü, arada gözləri yol çəkirdi. Axırı dözmədi:

- Onsuz da biləcəksən, - dedi:

- Biz Flora ilə ayrılmışıq, ayrı yaşayırıq. Bir oğlum var, o da onunla qalır.

Təsirlənmişdi. Artıq sual verməsaid. Səhərisi gün "Kür üstündə" oturub, görüşümüzü xüsusi qeyd etdik. Günortadan sonra maşınla aparıb, Salyandan yola saldım. Tez-tez görüşəcəyimizi vəd versək də, bu, bizim axırıncı görüşümüz oldu...

1987-1988-ci illərin hadisələrindən sonra vəziyyət dəyişdi. Tətillər, mitinqlər, qaçqınlıq tufanı, Qarabağ müharibəsi, şəhidlər axını, ağır, gərgin günlər yaşandı. Rayonlardan cəbhə bölgələrinə, əsgərlərə, qaçqınlara ərzaq və digər lazımi, həyata vacib şeylər göndərilirdi. Bu yardımların çatdırılmasında mən də iştirak etdiyimdən döyüş bölgələrində çox olurdum.

Kazımağa Kərimovun Goranboy özünümüdafiə batalyonunun komandiri olduğunu da orada eşitmişdim. Hər dəfə də ona rast gələcəyimi və onu təsəvvür etdiyim görkəmdə görəcəyimi düşünürdüm. Bu, qismət olmadı.

Sonradan Kazımağanın torpaqlarımızın azadlığı uğrunda döyüşlərdə qəhrəmancasına həlak olub Bakıda, Şəhidlər Xiyabanında dəfn edildiyini eşitdim. Məzarını ziyarətə getdim. İndi də hər Bakıya gedəndə Şəhidlər Xiyabanına yollanır, köhnə dostuma "baş çəkir", onun işıqlı ruhu ilə doyunca söhbət edirəm...

Kazımağanın baş daşındakı şəklində baxışlarımız toqquşur. Baxışlar məni tələbəlik illərinə qaytarır. Onunla xəyalən söhbət edirəm. Mətbəxdə kartof bişirməyimiz, bir-birimizin ütülü paltarlarımızı xəbərsiz geyib getməyimiz, "Kubinka" bazarında aldanmağımız, haqq-hesab çürütməkdən ötrü yataqxanaya gəlmiş bir dəstə "Sovetski uşaqları"na "dərs verməyimiz" gözümün önünə gəlir.

75 yaşlı məşqçi-müəllim güləşçi Rza Baxşəliyevin çevik güləş fəndləri, ağdamlı Əhmədin matəm mitinqində böyük alim Xudu Məmmədova heç yaraşmayan kədər dolu baxışları yadımıza düşür...

Xəyal məni bir zamanlar çox gəzdiyim Qarabağın dilbər güşələrinə aparır. Ağdamda, Əsgərandə, Xankəndində, Şuşada oluruq, Cıdır düzünə çıxırıq. Xuramanın qayadan atıldığı yerdə şəkil çəkdiririk. Turşsudan içib, İsa bulağının başında dincəlirik. Şuşadan Laçına enib, Minkənddən Gülüm kişinin oğlu Səfəri tapa bilmirik. Gorusdan keçirik. Biçənəyi, Şahbuzu ötüb, Ordubadı, Naxçıvanı gəzirik. Bağlı-bağatlı Kələki kəndində qonaq oluruq. İndi Qarabağdan o doğma yerlərə yollarımız bağlıdır...

Qarlı-boranlı bir gündə dağları aşıb, ermənilərin Meqri adlandırdığı, əslində isə azərbaycanlıların dədə-baba məskəni olan Mehri rayonunun Nüqədi kəndinə çatıb Soltan kişinin ocağı başında qızınırıq. Qızı Süreyyanın toy məclisində iştirak edib, gəlinyolasalma mərasiminə tamaşa edirik. Soltan kişinin oğlu Lətiflə Ağrıdağın ən hündür yerinə çıxıb Cənubi Azərbaycana boylanırıq.

Lap ayağımızın altında görünən, bizi doğmalarımızdan ayıran dəmiryolu xəttindən o tərəflərə həsrətlə baxırıq... Sarıyatağa, Kazımağanın toyuna gedirəm. Qambay kişi məni Həkəri çayında boğulmaqdan xilas edib evinə aparır... Toy məclisinin şıdırğı vaxtıdır. Qara zurnanın, nağaranın səsi dağlara, dərələrə yayılıb...

Yanıqlı qadın səsi məni bu şirin xəyaldan ayırır. Başdan-ayağa qara geyinmiş ağ saçlı bir anadır. Qadın mənim bərabərimə çatanda dayanır. Lap yaxına gəlir. Əlini üzünə aparıb, salavat çevirir. Həzin səslə "Yasin" surəsini oxumağa başlayır. Yasini bitirib, "burada yatanların hamısı mənim oğlanlarımdır, onlar ölməyiblər, Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin" deyir. Dua edə-edə yoluna davam edir. Rahatlanan kimi oluram...

Neftçaladakı son görüşümüzdə Kazımağanın narahatçılığı yadıma düşür. "Sən başqa cür ola bilməzdin" deyirəm. Əvvəldən səndəki hünərə, qeyrətə bələd idim. Ola bilsin ki, sənin də ömür yolunda bəxtinin gətirmədiyi məqamlar olub. İnsan həyatında belə anlar olur. Bundan narahat olma. Sən Vətən, torpaq, namus, qeyrət uğrunda elə iş görmüsən ki, bu iş uğursuz saydığın anlarla müqayisə edilməzdir. Sən Vətən sınağından, Qeyrət imtahanından üzüağ çıxmısan. Sən əlçatmaz zirvəni fəth etmisən. O zirvəni fəth edən şəhid qəhrəmanlarımızla bütün Azərbaycan fəxr edir. Səfiyar, Məzahir, Əlif, Çingiz, Ramiz, Mübariz...

Çoxdur onlar. Arxayın ol, qardaş. Qarabağ heç kəsin yadından çıxmayıb. Heç vaxt da ermənilərin olmayacaq.

Mən o yerlərdə indi də tez-tez oluram. Hələlik Horadizdən, Marquşavandan, Qaradağlıdan, Təzəkənddən, Qərvənddən o tərəfə yollarımız bağlıdır.

Fəqət 100-150 metrlik məsafədə səngərdə düşmənlə üz-üzə dayanıb, əmr gözləyən mətin əsgərlərimizi görəndə adamda nikbin, fərəhli hiss oyanır. İnanırsan ki, qəhrəman oğullarımızın qabağında qanı düşmən duruş gətirə bilməyəcək. Hələ neçə-neçə ölməz qəhrəmanlarımız üzə çıxacaq.

Güclü Ordumuz Vətənin son sözünü deyəcək. Sizin başladığınız böyük işi başa çatdırıb Vətənimizi işğaldan azad edəcəklər. Həmişə arzulayardın ki, Sarıyatağa körpü çəkdirəcəm. O körpü də tikiləcək. Həkərinin, Bərgüşadın, Arazın üstündən hələ çox körpülər salınacaq. Rahat yat, əziz qardaş!..

Cahangir ABDULLAYEV

<u>Redaksiyadan:</u> Abdullayev Cahangir Cabbar oğlu 1950-ci il martın 2-də Neftçala rayonunun Xolqaraqaşlı kəndində anadan olub. BDU-nun kitabxanaçılıq fakültəsini bitirib.

Müxtəlif məsul vəzifələrdə (mərkəzi kitab mağazasının direktoru, MKS-in direktoru, rayon partiya komitəsində təlimatçı, təşkilat şöbəsinin müdiri, şəhər mədəniyyət və incəsənət sarayının direktoru, H.Cavid adına mədəniyyət və istirahət parkının direktoru, hidrometeorologiya mərkəzinin rəisi, rayon mədəniyyət şöbəsinin müdiri, rayon icra hakimiyyətində referent) çalışıb. Rayon və şəhər sovetlərinin deputatı olub.

Hazırda Neftçala Rayon Dövlət Rəsm Qalereyasında işləyir.

Ailəlidir. 2 qızı, 1 oğlu və 3 nəvəsi var.